

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 742/06
28.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Слободана Дражића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији су пуномоћници АБ и АВ, адвокати, против туженог ББ, чији је пуномоћник адв. БА, ради неоснованог обogaћења и по тужби туженог ББ, против тужиоца АА, ради дуга, решавајући о ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж.1752/05 од 22.11.2005. године, у седници већа одржаној 28.6.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог - противтужиоца, изјављена против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж.1752/05 од 22.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Јагодини П.1845/02 од 13.5.2005. године у изреци у ставу под I тужени ББ је обавезан да тужиоцу АА исплати на име штете износ од 16.000 еура у динарској противвредности на дан исплате са домицилном каматом одређеној од стране Централне европске банке и то на износ од 6.000 еура почев од 15.6.2003. године, а на износ од 10.000 еура почев од 3.3.2003. године па до коначне исплате, такође у динарској противвредности на дан исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. У изреци у ставу под II одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог ББ којим је тражио да се тужилац обавезе да му исплати на име дуга износ од 25.500 еура у динарској противвредности са домицилном каматом у висини стопе централне европске банке почев од 18.9.2003. године па до коначне исплате, такође у динарској противвредности на дан исплате, а у изреци пресуде у ставу под III тужени је обавезан да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 197.466,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде и под претњом извршења.

Решавајући о жалби туженог-противтужиоца изјављеној против те пресуде, Окружни суд у Јагодини је пресудом Гж.1752/05 од 22.11.2005. године одбио жалбу као неосновану и потврдио пресуду првостепеног суда.

Против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж.1752/05 од 22.11.2005. године тужени-противтужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл.361. ст.2. тач.9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битних повреда из чл.361. ст.1. и ст.2. тач.3. и тач.12. ЗПП на шта ревизија указује.. Нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл.361. ст.1. ЗПП у поступку пред другостепеним судом, нити је одлучено о захтеву по тужби која је подигнута после законом прописаног рока. Нижестепени судови су о свим одлучним чињеницама релевантним за правилну одлуку у овој парници дали довољно јасне, потпуне и правилне разлоге, сагласне стању у списима и резултату изведених доказа, а нема ни других недостатака због којих се побијана пресуда не би могла правилно и законито испитати.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је од туженика купио током 1993. године путнички ауто марке БМВ типа 352, произведеног 1992. године и регистрованог са регистарским бројем ЈА 1010, за купопродајну цену од 52.000 ДМ. По споразуму странака предметно возило је остало и даље да се води на име туженог као власника а тужени је издао тужиоцу овлашћење да истим може у његово име и за његов рачун да управља, да га региструје, пренесе и отуђи у корист трећег лица. Тужилац је током 1995. године то возило продао ВВ за исту цену, а овај је након тога ауто продао ГГ. Од истог предметно возило је одузето од стране СУП-а Јагодина, јер је у међувремену покренут царински и прекршајни поступак против туженог као увозника тог возила, те је у царинском поступку утврђено да је тужени учинио царински прекршај пошто је приликом увоза возила поступио супротно одредбама Закона о спољно трговинском пословању и супротно одлуци о забрани увоза и коришћења моторних возила, те му је решењем царинских Кнајвеван од 17.4.1997. године наложено одузимање тог возила. Решењем Савезне управе

царинарнице купујевац од 17.1.1997. године наложено одузимање тог возила. Одлуком Савезне управе царине од 8.9.1997. године одбијена је жалба туженог изјављена на првостепено решење о одузимању возила, а пресудом Савезног суда од 25.12.1998. године одбијена је тужба туженог против коначног акта Савезне управе царина. После одузимања предметног возила од ГГ исти је водио спор против ВВ од кога је купио предметно возило ради повраћаја купопродајне цене, а након тога ВВ као купац предметног возила повео је спор против овде тужиоца 30.5.2002. године ради повраћаја купопродајне цене за предметно возило. У истом је између њих закључено судско поравнање 25.11.2002. године, по коме се овде тужилац, као тужени у том сору, обавезао да ГГ исплати противвредност наведеног возила у износу од 16.000 еура у динарској противвредности до 30.3.2003. године. Тужилац је тужбу у овој правној ствари поднео 25.12.2002. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које се према чл.398. ст.2. ЗПП ревизијом не може побијати, нижестепени судови су и по становишту Врховног суда основано закључили да је тужени у обавези да тужиоцу исплати динарску противвредност износа од 16.000 еура са одговарајућом домицилном каматом од дана када је тужилац тај износ исплатио купцу предметног возила ВВ, а по наведеном судском поравнању, те су правилно применили материјално право, одредбе чл.510. ст.3., 512., 514. и 515. ст.1. ЗОО, када су усвојили тужбени захтев.

Наиме, поред одговорности за материјалне недостатке продавац одговара и за правне недостатке продате ствари. То је последица начела једнаке вредности давања код двостраних уговора, где је преносилац дужан да обезбеди прибавиоцу не само корист, већ и мирну државину у којој купац неће бити правно узнемираван на основу неког права трећег о коме он није био обавештен нити је пристао да узме ствар оптерећену тим правом. Међутим, поред овога продавац ће одговорати по правилима евикције и у случају када су на ствари постојала и одређена ограничења јавно правне природе а купац их није саопштио продавцу. Он ће одговорати не само за она ограничења јавно правне природе која већ постоје у часу закључења уговора, већ и за она која се могу очекивати, а ако је у конкретном случају он за то знао. У овом случају тужилац није знао нити је могао знати како је тужени увезао предметни ауто, односно да је исти увезен супротно одредбама Закона о спољно трговинском пословању и одлуци о забрани увоза и коришћења моторних возила, јер су те чињенице утврђене тек накнадно у царинском поступку који је вођен против туженог. Насупрот њему, тужени је могао знати односно могао очекивати наведена ограничења у погледу увоза и регистрације предметног возила имајући у виду начин на који је возило увезено, односно да није пружио доказе да је возило купио од овлашћене организације која се бави продајом возила, те да то није саопштио тужиоцу као купцу. С тим у вези тужилац има право на накнаду претрпљене штете сходно чл.510. ст.3. и 512. ЗОО. То право тужиоца није застарело у смислу чл.515. ст.1. истог закона јер је тужилац за постојање права купца предметног возила ВВ, да тражи повраћај купопродајне цене, сазнао тек подношењем тужбе против њега 30.5.2002. године, а од тада до подношења тужбе у овој правној ствари није прошло годину дана.

Не стоји навод ревизије да је суд прекорачио границе тужбеног захтева на тај начин што је променио правни основ тужбеног захтева, пошто је тужба поднета ради неоснованог обogaћења, а тужиоцу је досуђен износ по основу накнаде штете, јер у смислу чл.187. ст.4. ЗПП предвиђено је да ће суд поступати по тужби и кад тужилац није навео правни основ тужбеног захтева, а уколико га је и навео суд није везан за њега.

У погледу противтужбеног захтева туженог ББ, нижестепени судови су применом правила о терету доказивања предвиђеног чл.223. ЗПП, основано закључили да тужени није доказао да му тужилац дугује 25.500 еура како по основу позајмице тако ни по основу међусобног пословног односа, нити по неком другом правном основу, па су правилно поступили када су противтужбени захтев туженог одбили као неоснован.

Осталим наводима ревизије туженог у суштини се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, али како се са тих разлога ревизија не можда изјавити сходно чл.398. ст.2. ЗПП, то ти ревизијски наводи нису били предмет посебне оцене ревизијског суда.

Са напред наведених разлога, Врховни суд је применом чл.405. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм